

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

B. S.

zastoupený JUDr. Stanislavem Lžičařem,
daňovým poradcem, se sídlem Praha 5, Holečkova 31

proti
žalovanému

Finanční úřad pro hlavní město Prahu
se sídlem Praha 1, Štěpánská 28

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7691347/16/2001-80543-109497,

takto:

- I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7691347/16/2001-80543-109497, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 36 798 Kč, a to do 30 dnů od právní moci k rukám zástupce JUDr. Stanislava Lžičáře.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného – exekučního příkazu, kterým byla nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu k vymožení nedoplatku ve výši celkem 187.860,- Kč, a poskytovateli platebních služeb příkázáno nevyplácet peněžní prostředky z účtu dlužníka za podmínek, jak v exekučním příkazu stanoveno.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 10. 11. 2016. Domnívá se, že v dané věci došlo k porušení zákona, jelikož žalovaný napadené rozhodnutí vydal, aniž by daňové nedoplatky existovaly, s tím, že žalovaný posoudil důvody a okolnosti pro vydání exekučního příkazu po právní stránce nesprávně.
3. Žalobce namítl, že žalovaný měl výčet údajných daňových nedoplateků specifikovat ve vykonatelném výkazu nedoplateků pod položkou 0001, č. j. 7691348/16/2001-80543-109497, sestaveného ke dni 21. 10. 2016. Ten však nebyl žalobci nikdy doručen. Tento výkaz byl sestaven v rozporu se skutečností, neboť tyto nedoplatky nemohou z důvodu jejich úhrady existovat, když žalobce daň uhradil řádně a včas, a tedy nemůže existovat ani příslušenství daně. K soupisu jednotlivých položek údajného daňového nedoplatku žalobce uvedl, že obsahuje nesprávné údaje o nezaplacené dani (DPH či dani z příjmu fyzických osob), s tím, že v příloze dokládá, kdy byly jednotlivé položky zaplacený. Jelikož daň byla zaplacená řádně a včas, není možné, aby vznikl úrok. Žalobce k tomu dokládá výpisy z banky o odepsání jednotlivých plateb. Napadené rozhodnutí vůbec neobsahuje údaje o tom, že daň byly zaplacený, není zřejmé, jak a kdy bylo případně správcem daně s platbou nakládáno. Žádné rozhodnutí ohledně „manipulace“ s platbou žalobce neobdržel, není tedy možné dospět k závěru, že existuje u správce daně nedoplatek.
4. Žalobce dále namítl zmatečnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, které lze dovodit mimo jiné z položky č. 8, kde je žalovaným uveden k datu 1. 4. 2015 nedoplatek ve výši 6.965,- Kč, s tím, že se jedná o daň z příjmu fyzických osob podávajících přiznání. Tento údaj žalobce považuje za zjevně nesprávný s ohledem na daňové přiznání k dani z příjmu fyzické osoby za zdaňovací období roku 2014, podle něhož žalobce vykázal daň ve výši 26.055,- Kč a současně deklaroval zaplacení daně zálohami ve výši celkem 31.200,- Kč. Uvedený stav žalovaný nijak nezpochybnil, přesto vykazuje v napadeném rozhodnutí nedoplatek ve výši 6.965,- Kč, přičemž není zřejmé, jak k této částce žalovaný dospěl.

5. Závěrem žalobce uvedl, že podle jeho názoru žalovaný vede exekuci na neexistující nedoplatky na daních, přičemž se jedná o nezákonný postup, když výkaz nedoplateků byl sestaven v rozporu s prokazatelně zaplacenými daněmi.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 19. 1. 2017 uvedl, že napadené rozhodnutí (exekuční příkaz) vydal k vymožení daňového nedoplatku ve výši 184.178,- Kč, přičemž exekučním titulem byl podle ust. § 176 odst. 1 písm. a) daňového řádu vykonatelný výkaz nedoplateků č. j. 7691348/16/2001-80543-109497 ze dne 24. 10. 2016. Daňový nedoplatek byl podle § 183 odst. 1 a 3 daňového řádu zvýšen o exekuční náklady ve výši 3.682,- Kč. Exekuce byla dále nařízena i na částku úroku z prodlení podle § 178 odst. 3 daňového řádu. Exekuční příkaz byl doručen zplnomocněnému zástupci žalobce dne 5. 11. 2016 a poskytovateli platebních služeb dne 26. 10. 2016. Předmětem daňové exekuce jsou nedoplatky na dani z příjmů fyzických osob a na úrocích z prodlení, na dani z přidané hodnoty a úrocích z prodlení a na úroku z posečkané částky, které jsou vykonatelné, za období specifikovaná ve vyjádření žalovaného. Jelikož žalobce splatné daňové nedoplatky v zákonných lhůtách nezaplatil, vydal žalovaný napadené rozhodnutí.
7. K námitkám žalobce žalovaný podrobně popsal, jak byly daňové povinnosti žalovaného vyměřeny (jakým rozhodnutím, v jaké výši, za jaké období). Dále uvedl, že pokud se vyměřená daň od daně tvrzené daňovým subjektem neodchyluje, podle ust. § 140 odst. 1 daňového řádu správce daně nemusí výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem, ale založí jej do spisu. Dále konstatoval připsané platby (datum a výši) podle osobního daňového účtu žalobce s tím, že tyto byly použity na úhradu daně v souladu s ust. § 152 a § 174 daňového řádu.
8. Žalovaný dále uvedl, že napadené rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti podle § 102 a § 178 daňového řádu, přičemž mezi ně nepatří informace o zaplacené dani. Konstatoval, že pořadí úhrady daně je dáno § 152 daňového řádu, s tím, že daňový řád neukládá správci daně povinnost informovat daňový subjekt o tom, na kterou daňovou povinnost byla platba použita, to se děje jen v případě přeplatku za podmínek § 154 daňového řádu.
9. K námitce žalobce, že mu nebyl doručen výkaz nedoplateků, žalovaný uvedl, že výkaz nedoplateků není rozhodnutím, nýbrž vnitřním dokladem správce daně (výpisem z evidence daní) a jako takový se daňovému subjektu nedoručuje a nejsou proti němu přípustné opravné prostředky, přičemž jeho náležitosti upravuje § 176 odst. 2 daňového řádu.
10. Závěrem žalovaný zkonstatoval skutečnosti vyplývající z osobního daňového účtu žalobce (tedy jaké částky a kterého dne byly žalobcem uhrazeny a na úhradu kterých daňových povinností byly použity). Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, jelikož není důvodná.
11. Při jednání u městského soudu dne 7. října 2017 žalobce doplnil k vyjádření žalovaného ze dne 19. 1. 2017, že položky pod č. 6 a 7, představující částky ve výši 17.092 Kč a 20.891 Kč a k tomu dvě položky úroků 4.700 Kč a 5.051 Kč byly zaplacený, avšak není zřejmé, kam byly platby žalobce zařazeny, jak s nimi bylo manipulováno žalovaným, na které staré nedoplatky byly použity. Dále předložil soudu dva dokumenty v mezidobí získané - soupisy plateb od r. 2014 do r. 2016 a pohyby na osobním účtu daňového subjektu. Uvedl, že žalobci k jeho žádosti žalovaný předložil sjetinu z počítače s kódovou tabulkou, k čemuž žalobce poukazuje na nepřehlednost těchto sestav a tabulky kódování. Dále na příkladu konkrétní platby uvedl, že správce daně disponuje s prostředky, aniž by bylo zřejmé, kam směřují. Problém tedy spatřuje ve skutečnosti, že není možné zjistit, kam

prostředky zaplacené daňovým subjektem směřují, neboť o tom správce daně nevydává žádné rozhodnutí.

12. Žalovaný doplnil, že daňový subjekt není upozorňován správcem daně na skutečnost, že něco dluží, zákon mu to nepřikazuje. Výkaz nedoplateků je interní dokument, který se nedoručuje, ale putuje na vymáhací oddělení a správce daně si před exekucí aktualizuje, zda v mezidobí nedošlo k nějakým platbám. Uvedl, že žalobce může podat proti exekučnímu příkazu námitky při placení daní podle § 159 daňového řádu nebo při nahlížení do spisu, může si požádat o stav osobního daňového účtu a podat námitky proti němu. Daňový řád nepřikazuje správci daně, aby při každé platbě musel zasílat daňovému subjektu informaci, na úhradu jaké daňové povinnosti byla platba připsána. Žalobce má možnost komunikovat se správcem daně, nahlížet do spisu, požádat správce daně, aby mu vypsál, na jaké daňové povinnosti jsou částky použity, nechat si zřídit daňovou informační schránku.
13. Městský soud v Praze rozhodl ve věci tak, že rozsudkem č. j. 8 Af 79/2016-44 žalobu zamítl.
14. Na základě kasační stížnosti podané žalobcem rozhodoval ve věci Nejvyšší správní soud, který rozsudkem č. j. 5 Afs 342/2017-40 ze dne 15. listopadu 2018 výše označený rozsudek Městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
15. Nejvyšší správní soud zejména uvedl, že

[19] Stěžovatel v řízení před městským soudem opakovaně namítal, že výkaz nedoplateků obsahoval i neexistující daňové pohledávky, uvedl které, a v některých případech doložil provedení konkrétních plateb. Pokud žalovaný poukazuje na to, že některé platby byly v souladu se zákonnou úpravou použity na platby předchozí, musí být schopen prokázat, na které předchozí nedoplatky byly ty které platby použity, a kdy tak bylo učiněno. V tomto směru je zcela nepřipadné poukazovat na bdělost daňového subjektu a jeho možnost průběžně nahlížet do výkazu nedoplateků; neobstojí ani prostý odkaz žalovaného na postup dle zákona, který následně aproboval městský soud. Takové odůvodnění totiž v praxi mimo jiné vylučuje možnost přezkoumat např. zánik práva na výběr nedoplatku, jinými slovy, přezkoumat, zda provedené platby nebyly poukázány k úhradě nedoplateků již prekludovaných.

[20] Náležitosti výkazu nedoplateků vymezuje § 176 odst. 2 daňového řádu. Ten stanoví, že výkaz nedoplateků musí obsahovat: označení správce daně, který výkaz nedoplateků vydal; číslo jednací; označení daňového subjektu, který neuhradil nedoplatek; údaje o jednotlivých nedoplatecích; podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka; potvrzení o vykonatelnosti; den, k němuž je výkaz nedoplateků sestaven. Vytýkané nedostatky by mohly být zahrnuty pod položku údaje o jednotlivých nedoplatecích.

16. Městskému soudu pak Nejvyšší správní soud vytkl, že se nezabýval tím, zda byly jednotlivé vyčíslené nedoplatky dostatečně definovány tak, aby žalobce mohl bez obtíží zjistit, jaké nedoplatky jsou ve výkazu nedoplateků vyznačeny a pro které nedoplatky se tedy vede exekuce na jeho majetek. Uvedl též, že neobsahuje-li již samotný výkaz nedoplateků veškeré náležitosti dle § 176 odst. 2 daňového řádu, nelze dospět k závěru, že tyto náležitosti může obsahovat poté samotný exekuční příkaz na takový výkaz nedoplateků odkazující. Není-li zřejmé, jaký konkrétní nedoplatek existuje, resp. jakým způsobem vznikl, je nutno konstatovat, že výkaz nedoplateků je nejasný a neurčitý a ve svém důsledku nepřezkoumatelný.
17. Výslovně pak Nejvyšší správní soud uvedl, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

[24] Z výkazu nedoplatků musí být proto přezkoumatelným způsobem seznatelné, jak k té které konkrétní výši nedoplatku, který je veden u fakticky uhrazené daně, správce daně dospěl. Správce daně proto musí být schopen doložit, na kterou neuhrazenou daň tu kterou provedenou platbu podle § 152 daňového řádu poukázal a kdy tak učinil. Pouhý odkaz na to, že správce daně postupoval v souladu se zákonem, nepostačí, resp. neumožňuje zjistit, zda podle zákona skutečně postupoval. Správce daně je povinen prokázat, že nedoplatek, na který je ta která platba směřována, skutečně existoval, jakož i to, že provedená platba byla poukázána na nedoplatek, který je vymahatelný, jinými slovy, zda nebyla např. použita na úhradu nedoplatku, který s ohledem na lhůtu stanovenou v § 160 daňového řádu již nelze vymáhat. [...]

[26] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v rámci dokazování před městským soudem nebyly objasněny stěžovatelem prokazované platby, nebylo zjišťováno, které platby, kdy a na které žalovaným tvrzené nedoplatky byly postupem dle § 152 daňového řádu použity. Skutečnost, zda výkaz nedoplatků byl sestaven způsobem neporušujícím zákon, městský soud nezkoumal, nezjišťoval, zda obsahuje skutečně nezaplacené daňové povinnosti a námitkami stěžovatele, že údajné platby měly být poukázány i na daňové povinnosti prokazatelně uhrazené, se nezabýval.

18. Nejvyšší správní soud proto uzavřel svou argumentaci s tím, že městský soud se nevypořádal s veškerými námitkami stěžovatele a věcnou správností výkazu nedoplatků se vůbec nezabýval. V dalším řízení je proto městský soud povinen věcně přezkoumat výkaz nedoplatků, jakožto zákonný podklad pro vydání napadeného exekučního příkazu, v rozsahu výše vymezeném, tedy zejména postavit najisto, které platby byly na které nedoplatky stěžovatele správcem daně použity, a zda tak správce daně učinil v souladu s § 152, resp. § 154 daňového řádu.
19. Městský soud v Praze v dalším řízení opět nařídil jednání, které se uskutečnilo dne 31. května 2019, a při kterém účastníci setrvali na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pověřená zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

20. Z daňového spisu předloženého žalovaným vyplývá, že dne 25. 10. 2016 byl vydán exekuční příkaz, jímž se podle § 178 odst. 1 a odst. 5 písm. b) a § 190 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) s použitím zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, nařizuje daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu k vymození nedoplatku celkem ve výši 187.860 Kč, a jímž bylo poddlužníkovi Raiffeisenbank a.s. uloženo, aby od okamžiku, kdy mu exekuční příkaz bude doručen, po dobu trvání daňové exekuce nevyplácel peněžní prostředky z účtu dlužníka, neprováděl na něj započtení a ani s ním jinak nenakládal, a to až do výše nedoplatku, pro který je exekuce nařizována, což se týká i peněžních prostředků, které dojdou na tento účet do 6 měsíců od dne vyrozumění o nabytí právní moci exekučního příkazu. V exekučním příkazu je citován obsah vykonatelného výkazu nedoplatků ze dne 24. 10. 2016, sestaveného ke dni 21. 10. 2016, kde jsou na 15 řádcích vyčísleny dlužné daně a je provázející úroky z prodlení, přičemž výše nedoplatku, pro který je exekuce nařizována, činí 184.178 Kč, s tím, že žalobce neuhradil ke dni 21. 10. 2016 vykonatelné nedoplatky v zákonné lhůtě. Dále jsou obsahem daňového

spisu platební výměry na jednotlivé daně, které byly žalovaným vůči žalobci vydány a byly podkladem pro sestavení výkazu nedoplatků.

21. Žalobce přílohami doložil, že minimálně některé z částek, které byly předmětem výkazu nedoplatků, uhradil, např. DPH ve výši 17.092 Kč, která byla zaplacená dne 22. 10. 2014 a následně dalších pět vyměřených daňových povinností, a předložil výpisy z účtů.
22. Podle ust. § 152 daňového řádu stanoví pořadí úhrady daně takto:
 - (1) *Úhrada daně se na osobním daňovém účtu použije na úhradu splatných daňových pohledávek postupně podle těchto skupin:*
 - a) *nedoplatky na dani a splatná daň,*
 - b) *nedoplatky na příslušenství daně,*
 - c) *vymáhané nedoplatky na dani,*
 - d) *vymáhané nedoplatky na příslušenství daně.*
 - (2) *Úhrada daně vymožené jednotlivými způsoby vymáhání podle § 175 se použije na úhradu nedoplatků evidovaných u daného správce daně postupně podle těchto skupin:*
 - a) *nedoplatky na dani vymáhané daným způsobem vymáhání,*
 - b) *nedoplatky na příslušenství daně vymáhané daným způsobem vymáhání.*
 - (3) *Úhrada daně hrazené jako pohledávka za majetkovou podstatou se na osobním daňovém účtu použije na úhradu splatných daňových pohledávek postupně podle těchto skupin:*
 - a) *nedoplatky na dani a splatná daň z daňových povinností, které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku,*
 - b) *nedoplatky na příslušenství daně z daňových povinností, které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku.*
 - (4) *V jednotlivých skupinách podle odstavců 1 až 3 se úhrada daně použije nejdříve na splatné daňové pohledávky s dřívějším datem splatnosti.*
23. Podle § 176 daňového řádu: (1) *Exekučním titulem je a) výkaz nedoplatků sestavený z údajů evidence daní. (2) Výkaz nedoplatků obsahuje a) označení správce daně, který výkaz nedoplatků vydal, b) číslo jednací, c) označení daňového subjektu, který neuhradil nedoplatek (dále jen „dlužník“), d) údaje o jednotlivých nedoplatcích, e) podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka; tuto náležitost lze nahradit kvalifikovaným elektronickým podpisem úřední osoby, f) potvrzení o vykonatelnosti, g) den, k němuž je výkaz nedoplatků sestaven.*
24. Městský soud konstatoval, že mezi účastníky není sporu o tom, že správce daně je oprávněn to, co daňový subjekt zaplatil na úhradu daní, použít nejprve na splatné daňové pohledávky s dřívějším datem splatnosti, tedy jinak vyjádřeno, započítat platby od daňového subjektu nejprve na uhrazení jeho starších daňových nedoplatků. Z toho pak vyplývá i skutečnost, že daňový subjekt se může domnívat, že svou aktuální daňovou povinnost splnil, avšak ve skutečnosti bude hradit své starší dluhy, a na nově vzniklé daňové povinnosti mu bude dluh vznikat. Předmětem sporu je pak to, zda je povinností správce daně vyrozumět daňový subjekt o tomto stavu věci, tedy uvědomit jej o tom, že jeho včasnými a řádnými platbami nejsou hrazeny aktuálně splatné daně, ale že tyto platby používány na úhradu dřívějších daňových povinností.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

25. Pokud pak správce daně přistoupí k exekuci na uhrazení daňových nedoplatků, je sice oprávněn použít jako exekuční titul výkaz nedoplatků, avšak musí zajistit, aby z výkazu nedoplatků bylo zřejmé, jak ten který nedoplatek daně vznikl. Současně musí být správce daně doložit, že pokud byly aktuální platby použity na úhrady dřívějších nedoplatků, na které konkrétní nedoplatky byla ta která platba použita. Není-li však z výkazu nedoplatků zřejmé, z jakého důvodu konkrétní nedoplatek vznikl, či jakou cestou se tak stalo, pak takový výkaz nedoplatků je nejasný, neurčitý a nezpůsobilý být přezkoumatelným podkladem pro exekuci.
26. Tento závěr je odůvodněn právě výkladem ust. § 176 odst. 2 písm. d) daňového řádu, podle něhož výkaz nedoplatků obsahuje též *údaje o jednotlivých nedoplatecích* - zde městský soud odkazuje na argumentaci Nejvyššího správního soudu v odst. [20] jeho rozsudku č. j. 5 Afs 342/2017-40. Výkaz nedoplatků, který byl přílohou napadeného exekučního příkazu, však žádné informace o původu jednotlivých nedoplatků neobsahuje, pouze uvádí údaje o konečné výši jednotlivých nedoplatků.
27. Na takto vypracovaný výkaz nedoplatků však beze zbytku dopadá hodnocení, které Nejvyšší správní soud uvedl ve odst. [22] výše citovaného rozsudku, totiž že:
- Neobsahuje-li již samotný výkaz nedoplatků veškeré náležitosti dle § 176 odst. 2 daňového řádu, stěží lze dospět k závěru, že tyto náležitosti může obsahovat poté samotný exekuční příkaz na takový výkaz nedoplatků odkazující. Není-li zřejmé, jaký konkrétní nedoplatek existuje, resp. jakou cestou (být zákonem stanovenou) provedených úhrad plateb ten který nedoplatek vznikl, nelze než konstatovat, že výkaz nedoplatků je nejasný a neurčitý a ve svém důsledku nepřezkoumatelný.*
28. Tento závěr pak městský soud shledává podstatným z hlediska svého dalšího postupu, uloženého mu Nejvyšším správním soudem, který v odst. [26] svého rozsudku uvedl, že *v rámci dokazování před městským soudem nebyly objasněny stěžovatelem prokazované platby, nebylo zjišťováno, které platby, kdy a na které žalovaným tvrzené nedoplatky byly postupem dle § 152 daňového řádu použity. Skutečnost, zda výkaz nedoplatků byl sestaven způsobem neporušujícím zákon, městský soud nezkoumal, nezjišťoval, zda obsahuje skutečně nezaplacené daňové povinnosti a námitkami stěžovatele, že údajné platby měly být poukázány i na daňové povinnosti prokazatelné uhrazené, se nezabýval.*
29. Za stavu, kdy z aktuálního výkazu nedoplatků nelze pro jeho nepřezkoumatelnost zjistit nic o tom, z jakých podkladů při jeho sestavování žalovaný správce daně vycházel, a nelze tedy ani posoudit, zda některé z plateb byly poukázány na daňové povinnosti již uhrazené, či případně prekludované, dospěl Městský soud v Praze k závěru, že nezbyvá, než žalobou napadený exekuční příkaz zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm především bude za aktivní součinnosti se žalobcem nutno zjistit, které daňové povinnosti žalobce již jsou uhrazeny, případně které jsou prekludovány. Městský soud má za to, že za stavu, kdy se s těmito záležitostmi dosud nevypořádal správce daně, jemuž především přísluší dbát o to, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, nelze provést soudní přezkum takových dosud neprovedených skutkových zjištění, resp. jejich vyhodnocení.
30. Pro doložení závěrů o nepřezkoumatelnosti výkazu nedoplatků lze poukázat na informace, které žalovaný uvedl ve svém vyjádření k žalobě ze dne 14. 1. 2019. Tam žalovaný zrekapituloval žalobcem předložený přehled o jím provedených platbách:

„1. dne 23.7.2014	62.590,- Kč
2. dne 22.10.2014	17.092,- Kč
3. dne 15.1.2015	20.891,- Kč
4.	31.200,- Kč
5. dne 21.4.2015	22.859,- Kč
6. dne 15.7.2015	2.416,- Kč
7. dne 14.10.2015	4.847,- Kč
8. dne 19.1.2016	1.296,- Kč
9. dne 23.5.2016	5.782,- Kč
10. dne 30.3.2016	3.690,- Kč
11. dne 25.7.2016	91,- Kč.“

a v dalším textu pak vyložil, že platby pod bodem 1 až 3 byly použity na úhradu povinnosti DPH za 3. čtvrtletí 2006, za 4. čtvrtletí 2006, platby pod bodem 5 až 9 a 11 byly použity na úhrady povinnosti DPH za 4. čtvrtletí 2006 a za 1. čtvrtletí 2007, a platba pod bodem 10 byla použita na úhradu povinnosti DPFO ze rok 2014. Platba pod bodem 4 pak nebyla dohledána.

31. Žalobce v podání ze dne 1. března 2019 však tvrdil a dokládal, že povinnost DPH za 3. čtvrtletí 2006 vyměřenou ve výši 56 013 Kč uhradil dne 25. 10. 2006, a povinnost DPH za 4. čtvrtletí 2006 vyměřenou ve výši 87 883 Kč uhradil dne 25. 1. 2007. Rovněž doložil, že vyměřenou povinnost DPH za 1. čtvrtletí 2007 řádně zaplatil dne 25. 4. 2007. Pokud pak jde o částku ve výši 31 200 Kč, tu uhradil ve dvou platbách po 15 600 Kč jako zálohy na daň z příjmu za rok 2014, a to jednak hotově dne 12. 6. 2014 a jednak bezhotovostním převodem dne 10. 12. 2014.
32. Žalobce tedy dokládal, že svou povinnost DPH za 3. čtvrtletí 2006, za 4. čtvrtletí 2006 a za 1. čtvrtletí 2007 a povinnosti DPFO ze rok 2014 řádně splnil již v letech 2006, resp. 2007, a není tedy zřejmé, proč by na úhradu těchto daňových povinností měly být použity platby poukázané správci daně až v roce 2014, 2015 a 2016. Z výkazu nedoplatků, který byl podkladem pro exekuční příkaz, však nelze zjistit, zda žalobce skutečně neměl uhrazené svoje dřívější daňové povinnosti a zda správce daně byl oprávněn žalobcem poukázané platby použít na úhradu dluhu na těchto povinnostech, a nelze tedy rozhodnout, zda existovaly skutečné a podložené důvody pro vydání exekučního příkazu.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Městský soud v Praze proto žalobo napadené rozhodnutí podle ust. § 78 dost. 1 soudního řádu správního zrušil a věc podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplacených soudních poplatků z podané žaloby ve výši 3000 Kč a z podané kasační

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

stížnosti ve výši 5000 Kč, jednak z odměny daňovému poradci JUDr. Stanislavu Lžičarovi, resp. advokátovi JUDr. Ladislavu Sádlikovi za sedm úkonů právní služby (převzetí věci, podání žaloby, písemné vyjádření pro soud a dvakrát účast u jednání městského soudu, resp. převzetí věci kasační stížnosti a podání kasační stížnosti) po 3100 Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 36 798 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Stanislava Lžičáře, daňového poradce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2019

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

